אמר מר אין לי אלא מתן שבע שמעכבות

בכל מקום היכא אמר רב פפא בפרה ובנגעים

מתן ארבע מנין ת"ל יכן יעשה מ"ש מְתן ז'

דכתיבן וכפילן מתן ד' נמי כתיבן וכפילן א"ר

ירמיה לא נצרכא אלא לר"ש דתניא למעלה

אומר 2קרן קרנות שתים למטה הוא אומר

ֿקרן קרנות ארבע דברי ר"ש ר' יהודה אומר

אינו צריך הרי הוא אומר יבאהל מועד על כל

האמור באהל מועד ורבי יהודה כן יעשה מאָי

עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא לפי שלא

למדנו לפר יוה"כ לסמיכה ושירי הדם מנין

ת"ל יכן יעשה ולפר יוה"כ לא למדנו הא אמרת

ילפר זה א יוה"כ איצטריך סד"א הני מילי

עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא

מעכבא כפרה אימא לא קמ"ל ור"ש האי

באהל מועד מאי עביד ליה באהל ב מועד

מבעי ליה שאם ינפחתה תקרה בו של היכל

לא היה מזה ∘ואידך נמאשר ואידך יאשר לא דריש אביי אמר לר' יהודה נמי איצמריך

םר"א מידי דהוה אסמיכה ושירי הדם דאע"ג

דכתיבן וכפילן לא מעכבאף מתן ארבע נמי לא

תתעכב יום הכפורים זה פר יום הכפורים

למאי הילכתא אי לעכב פשימא יחוקה כתיבה

ביה אמר רב נחמן בר יצחק לא נצרכא אלא

לרבי יהודה יודאמר כי כתיבה חוקה אדברים

בהנעשים בבגדי לכן בפנים שאם הקדים

מעשה לחבירו לא עשה ולא כלום סאבל

דברים הנעשים בבגדי לבן בחוץ הקדים

מעשה לחבירו מה שעשה עשוי אימא

מדכסידרן לא מעכבי הזאות גמי לא מעכבי

קמ"ל מתקיף לה רב פפא ומי מצית אמרת

הכי יוהתניא זוכלה מכפר את הקודשהו יאם

כיפר כילה ואם לא כיפר לא כילה דברי מו

ר"ע א"ל רבי יהודה מפני מה לא נאמר ז אם

כילה כיפר ואם לא כילה לא כיפר או אמר רב

פפא לא נצרכא אלא ילאת דם ייו ובטבילה את

אמר רב אחא בר יעקב לא נצרכא יו להכשיר

ים א מיי׳ פ״ה מהל׳ עבודת ב ב מיי שם הל״ח:

תורה אור השלם

וְעְשָׂה לַפֶּר בַּאֲשֶׁר עְשָׂה לְפֵר הַחַשְׁאת בַּן יַעשָׁה לוֹ וְכַפֶּר עֻלַהֶם הַבֹּהַן וְנַסְלַח לְהָם:

ייקרא ד, כ 2. וְנָתַן הַבּּהַן מֵן הַדְּם עַל קָרְנוֹת מִוְבָּח קְטַרֶת הַפָּמִים לְבָּנִי יְהְוָה אֲשֶׁר בְּאהֶל מוֹעֵד וְאַת בָּל דִּם הַבְּּר יִשְׁפּרְ אָל יסוד מוְבַּח הָעלְה אֲשֶׁר בָּתַח אהל מועד: אהֶל מוֹעֵר: ויקרא ד, ז 3. וּמֶן הַדְּם יָתֵּן עֵל קַרְנֹת הַמִּוְבַּחְ אֲשֶׁר לְפְנֵי יְהֹוֶה אֲשֶׁר בְּאהֶל מוֹעֵד וְאֵת כְּל הַדְּם יִשְׁפֹּךְ אֶל יְטוֹד מִוְבַח הָעלְה אשר פתח אהל מועד:

4. וְהִיְתָה זֹאת לֶכֶם לְחָפֶּת עוֹלֶם לְכַבֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרְאַל מִכָּל חָטֹאתָם אַחַת בְּשָׁנְה ויעש באשר צוה יהוה את משָה: ויקרא טז, לר משָה: ויקרא טז, לר 5. וְבַלָּה מִבָּפֵּר אֶת הַקֹּדְשׁ וְאָת אָהֶל מוֹעַד וְאָת הִמוֹבָּה וְהָקִריב אָת הַשְּׁעִיר הָחִי: ויקרא טז, כ

6. וטבל הכהן את אצבעו בדם י וְּשָׁבָּל וְרֵבוּן שֶׁבַע פְּעָמִים לְפָנֵי יְהֹנָה אֶת פְּנֵי פְּלֶכֶת הַלְּדֶשׁ: ויקרא ד, ו

מוסף רש"י

אלא לרבי יהודה כו'. נפר הוליאו לו (יומא ס.) פליגי יהודה ור' נחמיה אם שינה בסדר עבודות להקדים את המאוחר, ואמר ר' נחמיה כל סדר העבודות שנעשות בבגדי לבן בין בפנים כגון שמעשות בכנדי לכן כין בפנים כגון לפני ולפנים, בין מבחוץ כגון בהיכל או בעזרה מעכב, דחוקה דכתיבא בענינא דאחרי מות עלייהו כתיבא. יהודה אומר לא כמיצא חומה ורי יהודה חותר נת נתיכת חוקה אלת בדברים הנעשים בבגדי לבן תבפנים (יומא לפ:) אבל דברים הגעשים בבגדי לבן בחוץ. כגון הגרלה וידוי ושפיכת שירים כגון הגרלה וידוי ושפיכת שירים כל מתנות הפרוכת ומזבח הזהב, אם הקדים להן דבר מאוחר אין אלו מעכבין עליו לפוסלו, אבל מחיטה ובחפינה מודה הוא דלורך פנים כפנים דמי: מפני מה לא נאמר. מי מעכב על ידינו שלא נדרוש בלשוו זה אם כלה כפר ואם לא כלה לא כפר (שם ס. ס:):

שיטה מקובצת

מתן ד' נמי כתיבן וכפילן כו' לא ח"כ אמאי תלי טעמא בברייתא משום למתן ד' אינו מעכב בשום מקום, ייתן דהילטמיך ההוא טעמא דלא מימא דנילף ממן ז": לא נצרכה אלא לר"ש. דלדידיה לא לא נצרכה אלא לר"ש. רא גצרכה אלא לר"ש. דלדידיה לא כפילן כדמסיק ואזיל דלא כתיב ביה אלא קרנות דהוו שתים ושתים אחרות בהיקשה קה אתי דהיתקש פר כהן ושים לתר הנולם דדר כו׳ נפר הענס 137 כוי (כך היא נ רש"י של הר"פ): לממה הוא י קרן קרנות ארבע דברי ר"ש. לשון מהר"פ, וא"מ לר"ש מתן ארבע לשעירי ע"ז מנליה, אי מפר העלם משפיר עין מוכים, קד נופר הסכם הוא גופיה למד בהיקש מפר כהן משיח ואינו חוזר ומלמד בהיקש, וי״ל [מיגו] דלמד לענין שתי קרנות כתיב בגופיה דפר העלם למד נמי (גם) לענין ד', דהוי הימנו ודבר אחר דלא הוי היקש, וא"ת התינח למ"ד ולחמן לא הוי היקש, אלא למ"ד הוי קש מאי איכא למימר, וי"ל דלמ"ד וי היקש יליף ליה מלפר זה פר דקאמר ת"ק דתנא דבי ר' שמעאל לענין יותרת ושתי כליות למסוי כמאי דכתיב בגופיה ולחמו מא.) לנוסף לנוסף לבופים (פקון מה) וה"ה לענין [מתן] ד'. מיהו קשה דל"כ כי קלומר רב פפל לקמן (שם) משום דבעי אגמורי פר העלם לשעיר ע"ז לענין יותרת הכבד כר אמאי לא קאמר נמי לענין קרנות, מתחי כח קטתה כתי כעכן קו טת, וי"ל משום דיותרת ושתי כליות פסיקה ליה גם לר' יהודה, אבל קרן קרנות לא אינטריך לר׳ קרנות לא אינטריך לר׳

מילתא האי ומהיכא תיתי למעוטינהו: לה נלרכה הלה לר"ש. דחמר לח כתיב ביה דו אלא שתים ושתים אחרות בהיקשא דהאי קרא כיו איתקוש פר כהן משיח ופר העלם דבר כדאמרן ולעיל לט.ן לפר זה פר כהן משיח הילכך אי לא דהדר כפלינהו לא הוו כפולין: למעלה. בפר כהן משיח: למעה. בפר העלם: קרן קרנות. מדמלי למיכתב קרן וכתב קרנות הויא 🕾 שתים דאית ליה לר"ש יי אם למקרא וחוזרים ומלמדים יו זה מזה בהיקש: הרי הוא אומר. בשניהם על קרנות מזבח קטרת סמים אשר לפני ה' אשר באהל מועד והאי באהל מועד יתירא הוא דהא כתיב אשר לפני ה' ולמדך יה על כל הקרנות שבתוך ההיכל לריך ליתן: סמיכה ושפיכת שירים לא נאמרו בפרשת אחרי מות: ת"ל כן יעשה. לרבות פר יוה"כ לסמיכה ושירים דהא פר יוה"כ בהאי קרא כתיב כדאמר לפר זה או יוה"כ: והאמרת לפר כו'. וכיון דאיתקש להאי איתרבו להו סמיכה ושירים בהיקשא ולמה לי תו כן יעשה: ס"ד אמינא. כי איתקש לעבודה דמעכבא כפרה הוא דאיתקש כדכתיב וכפר בהאי קרא ולרבויי בי׳ את בדם וטבילה כדמפרש לקמן: נפחחה. תקרת יש עלייתו וגגו תו לאו אהל הוא: מאשר. נפקא ליה ארבע קרנות מאשר דמצי למכתב אשר לפני ה' באהל מועד למה לי [למיהדר] למיכתב אשר אלא על כל הקרנות אשר באהל ב דהאי אשר בתרא משום מזבח לא איצטריך למיכתביה: לר׳ יהודה נמי. אע"ג דכתיבי מתן ארבע בהדיח וכפילן בועשה כחשר עשה: איצטריך. כן יעשה לרבויינהו סד"א מידי דהוה ביעכבנו כא]: אסמיכה ושירי הדם. דפר העלם גופיה דכתיבן וכפילן ולא מעכבי כדאוקימנא עילוייהו מיעוטא דוכפר ונסלח משום טעם דאין מעכבות בכ"מ: מחן ארבע. שאין מעכבות

בחטאת החיצונה נמי לא ליעכבו דנימעטו נמי מוכפר ונסלח: המ"ל כב]. (דלענין סמיכה ושירים שאין מעכבין בכ"מ קא חשיב להו כפרה) דאילו סמיכה ושירים אפילו עקרינהו לגמרי לא מעכבי ואילו מתן ארבע חדא מינייהו בו מעכב בחטאת החילונה הילכך מייחינן לכולהו לעיכובא מוכן יעשה: **למאי הילכחא לעכב.** דהא לא כתיבן וכפילן ביה ואינטריך לאקשויי בה: פשיטא [לא] בהו גרסי׳ גבי פר יוה״כ: לעכב. שיהו כל המתנות מעכבות: חוקה כתיב. בסוף פרשת אחרי מות והיתה זאת לכם לחוקת עולם וגו' [ויקרא טו]: לרבי יהודה. בפ' הוליאו לו (יומא דף ס.): דאמר דברים הנעשין בבגדי לבן מבפנים. מתנות כו וקטרת שעל בין הבדים: הקדים מעשה לחבירו לא עשה ולא כלום. דחוקה עלייהו כתיב: אבל דברים הנעשין בבגדי לבן מבחוץ. כגון מתנות פר ושעיר שעל הפרכת: הקדים שעיר כו לפר מה שעשה עשוי. דחוקה לאו עלייהו כתיב. והתם מפרש טעמייהו בחו: אימא מדכסדרן לא מערבי. אלמא חוקה לאו עלייהו קיימא מנין הזאות גופייהו נמי לא ליעכב אם חסר מהן: קמ"ל. היקשה דהכה: ומי מלים המרם הכי. דלר׳ יהודה עיכובא מהכא יליף: וכלה מכפר. קרא יחירא הוא דלא הוה ליה למיכתב אלא והקריב את השעיר החי: אם כיפר. כפרה המעכבת בשאר מקומות כגון מתנת דמים מתן שבע ומתן ד': כילה. אע"פ שלא שפך שירים ליסוד מזבח חילון: מפני מה לא נדרוש. המקרא כסדר מכתבו ונאמר אם כילה הכל אפילו שפיכת שירים כיפר: ואם לא כילה לא כיפר. והכי מפרש בסדר יומא לי [ס:] דשיריים מעכבין איכא בינייהו. אלמא עיכוב לר׳ יהודה מהכא נפקא: לא נלרכא. האי דמקיש פר יוה"כ לפר העלם דבר ולפר כהן משיח: אלא לאת בדם וטבילה.

בפרה. חי והזה אל נכח פני אהל מועד וגו' וכתב חוקה לעיכובא ש: בנגעים. בלוג שמן של מלורע 'י והזה מן השמן באלבעו וגו' וכחיב זאת תהיה תורת המלורע (ויקרא יד) וכל הווייה עיכובא: דכתיבן. בהדיא: וכפילן. ועשה כאשר עשה: מחן ארבע נמי כחיבן בהדיא

דבפר כהן משיח כתיב וטבל הכהן את אלבעו בדם. ואי קשיא בהאי

ל) זו כ ריקוא ווובוו פוש ג הי"א, ד) [לעיל יח: מנחות מג:, ג) [ע' תוס' לעיל יח: ד"ה ואידן, ד) מוס' דיומא פ"ג ה"ד [יומא לט: ס.], כ) ירוש׳ יומא פ״ה ה״ז, ו) יומא ס: לקמן יומא פ"ה ה"ד, ו) יומח 6: כקנקן נכ:, ו) תוס' יומא פ"ג ה"ה, תו"כ אחרי פרש' ד ה"א, ירוש' יומא פ"ה ה"ו, ח) במדבר יט, ד, ע) מנחות יט., י) ויקרא יד טז, 7) סוכה ו:, () וכן יד טז, 7) סוכה ו:, () וכן וכפינו. דועשה כחשר עשה חכולה לקמז נב:. מ) וסוכה לב.ז. לקמן נב:, (1) [פולה נג., (1) קידושין נט:, (2) פסחים כו:, (2) סנהדרין ז: פט., (2) שם ז:, (3) [וע" היטב חום' סנהדרין (4) ד. ד"ה כולהו וחום' סוכה ו:

שינויי נוםחאות א] זה פר ("ש"מ): ב] באהל מועד נמחק ("ש"מ): ג] ס"מ

תקרו (ש"מ וכ"ה בכי"מ). ועי' לות

יט: דן מעכבז וכחה״ם: הן ל״ל

ד"ה ור"שן, ה) כמ"ש לעיל לט:

סד"ה לפר, ל) ויקרא חובה פרש'ג ה"ד, ל) לעיל לט סד"ה

יע: דן מעכברן (כתה"): הן ("ל תעכב (ש"מ ויעב"ץ): ז] גי עמכ"י אמר מר לפר זה פר כהן משיח למאי הלכתא לעכב לפר זה כו' הילכתא לעכב כו'. וכע"ין בכתה"י ועי כש"י: וער בקמ"יו וער הק"י: ז] תיבת פשוטא ליתא בכי"ק וכ"ה ישר דחוקה כתיב ניה ול"ל לקרא אחרינא וכ"כ רש"י דל"ג פשיטא וער בה"ז (דק"ם): ת] בש"מו וכי"ל נוסף את אהל מועד ואת המזבח: מ) בילחוט מועד ואת המזבח: בו בילקוט לו' דברי רבי יהודה אמר לו ר' נחמיה מפני וכו' (הגרי־ב). אל לש"י ז"ל לאן ולקמן (מנ ע"ב) נד"ה שיריים גרים נהדיא ר"ע ור' יהודה ולא כני הילקוט (מנחת הודה): י] נאמר. כרש"י משמע לגליס (דררש: יא] כש"מ זכתה"י נוסף שאם חיסר אחת מכל המתנות לא עשה ולא מכל המתחתר לא שמה ולא מכל בלום אלא אמר ר"פ. וכ"ח לקמן נג ש"ל וציותל: יב] בדם וטבילה כל"ל (ש"ח והגריב): מינות לא נצרכא ליתל בכ"ל ונגרכה ליתל בכ"ל א נצרכה אלא מר: יד! ביה בהדיא אלא מר: יד! ביה בהדיא אלא מר: יד! ביה בהדיא מול בשי מול בשי מול בשי מול בשי מיול בשי מול מול בשי מול מול בשי מול מול מול מול מ (כי״י): מון קרא אתו, דאיתקוש :מ"ש" מון ל"ל הרי (*ש"מ):מ"ש* (צ"ק): כא] שיעכבו (א"מ): (ב"ק"מ) כב] קמ"ל דמתן ד' לגבי ב. אם א דמתן ד' לגבי סמיכה ושיריים מעכבות בכל מקום. כל"ל והמוסגר נמחק מוחק מתיבת קא חשיב ועד אפילו. ועי' תו"ק שמקיים גיר' הספרים: כגו מינייהו מיהת יספניט. בגן מינייהו מיהה מעכב (ש"ח): בדן ל"ל לאקושי (ש"ח): בהן מיבת לא איתא בכתה"י ובכל דפ' הישניט. ותה שנדפסה כהוספת הרש"ק הוא טעות (דק"ם), ועי׳ אות ז: בון ל"ל כגון קטרת ומתנות ("ש"ח) כגון קטרת ומתנות ("ש"ח) כז) ליל מעשה שעיר (שחכיי): כה] ליל טעמיה (ש"ח): כמ] מינת רבי נמחק (ש"ח): ל] מכלן ועד סה"ד מוקף בש"מ: ל) מכלון ועד סה"ד מוקף בש"מ:
לאן דאחת דמעכבת בעלמא
לאן דאחת דמעכבת בעלמא
מינה לא נילף ברי כל"ל. ור"ל
מלחל לחומ לחמר מעככת כעלמל
מלחל בהעל בהי "ל"ך דאחת
בעלמל (חיים). וני "ל"ך דאחת
בעלמל (חיים). וני "ל"ך דאחת
דשמעינן ליה (ש"מ): לב] פ"ל
שוים במשמעות אחד כ"ל"ל
שוים במשמעות אחד כ"ל"ל (ב״ש): לה] כיון דמוקמי שבזו (ב ש. 17 מון כון ומוקמי שבוו בזו, גבי הזאות נמי נימא הכי א"כ ניבעי כו' כל"ל (ש"ח): לו] כלון הק"ל ומה"ל ה"מ בודה וכו'. אע"ג דנפקא ליה בורה וכיו. אני גי ונפקא ליה. לההוא תנא וכרי (ציק). וע" ג' " ח"ר, וכסס יוסף תנאלה כלפנינו ועד נסס יוסף תנאלה כלפנינו וע" נס"ק; לז! בט"מ מוחק מיבות לחד אמורא. ול"ב דהא אמרא. ול"ב דהא למ מחקן וס"ב'; לח! שוריים למ מחקן וס"ב'; לח! שוריים באנינורבר בי נועות למה ואיצטריך כן יעשה למתן ארבע על כרחין דלא כוותיה דכיון דשיריים כו׳ (מ"ש):

בתן ארבע נמי כתיבן וכפילן אמר רבי ירמיה לא נצרכה כו'. תימה' כיון דבכתיבן וכפילן תליא מילתא אמאי תלי רבי בש טעמא דברייתא במה שמעכבות בכל מקום ויש לומר דלא תימא דנילף מתן ארבע ממתן שבע וא"ת מתן שתים לכל הפחות כתיבן וכפילן ואפילו לר"ש ואם כן נילף אינך שתים

מינייהו לו (תוספת) נראה לי דאחת לאו דכתיבה בעלמה ומינה לה נילף ומן השניה דכתיבה לא נילף השתים הנוספות דתרתי מחדא לא ילפינן ע"כ: לא נצרכה אלא לר"ש דתניא בו'. פירש בקונטרס דר"ש אית ליה יש אם למקרא וכן ודאי שמעינן ליה בפ"ק דסנהדרין (דף ד.) גבי בסכת בסכת והא דשמעינן לבו בפ"ק לקדושין (דף יח:) דדריש תרוייהו יש אם למקרא ולמסורת גבי בבגדו בה משום דהתם אפשר לקיים שניהם אבל כאן אי אפשר לדרוש שניהם אבל לר"ע קשה דלא דריש התם תרוייהו ובפ׳ כל שעה (פסחים דף לו.) גבי על של לחם עוני דריש מקרא ומסורת ובפ׳ לולב הגזול (סוכה דף לד:) תכן נמי ר"ע אומר כשם שלולב אחד ואתרוג אחד כו' ודריש בגמימי לולב אחד מדכתיב כפת וי"ל דנהי דר"ע ס"ל מקרא (ומסורת) עיקר מ"מ לדרשה פורתה דרשינן ליה למסורת ומיהו קשה מר"ש דהכא סבירא ליה יש אם למקרא ובסוף כילד לולין (פסחים דף פו:) גבי בבית אחד יאכל הסבר יש אם למסורת וטובד יתן ס' דיותן דומיא דכי יתן ס' ועובד דומיא דעבד עי ישמע ישמיע פי ולא משא ולא משיא אומר ר"ת דבהנהו כ״ע מודו שהמקרא והמסורת שניהם לדו משמעותם ח' ולח שייכי לפלוגתח (בין מקרא למסורת דשניהם משמעות אחד ולא שייכי לפלוגתא) דמקרת ומסורת ט: למטה הוא אומר קרן קרנות ארבע דברי ר"ש. וא"ת כיון להו דהוקשו בזו ובזו גבי הזאות נמי א"כ ניבעי ארביסר וי"ל דלא דמי דמתן ד' אשכחן אבל הואות ארביסר לא אשכחן בשום מקום (תוספת) ועוד י"ל דקרנות טובא נמי משמע ואם נאמר ארבע אין זה

סתירת הפסוק ש אבל גבי הואות כתיב

והזה שבע ולא יותר: לסמיכה ושירי הדם. בפ׳ איזהו מקומן (לקמן דף נב.) דריש מדכתיב הפר [לימד] על פר יוה"ל שטעון מתן דמים ליסוד ותימה לההוא תנא סמיכה מנא ליה וי"ל דבתורת כהנים יי דריש מדכתיב וסמך על ראש הפר לרצות פר יוה"כ לסמיכה ש: ואפי׳ נפקא ליה לההוא תנא מהיקשא דהכא יותרת ושתי הכליות אע"ג דלא מעכבי כפרה מ"מ שירים לא נפקי דגריעי כדאמר בסוף השוחט והמעלה (לקמן דף קיה), דחימורים תחילת עבודה ושיריים סוף עבודה: אשר לא דריש. לעיל פירשתי בריש פ"ב (דף ים: ד"ה ואידן): אביי אמר לרבי יהודה נמי איצמריך. מימה הא שמעינן ליה לרבי יהודה דשיריים הפנימים מעכבי לחד או אמורא בפרק איזהו מקומן (לקמן דף נב:) ובפרק הוליאו לו (יומא דף ס:) והך ברייתא קתני ונסלח אע"פ שלא נתן שיריים לחו על כרחין דלא כוותיה וכיון דשיריים מעכבין כל שכן מחן ארבע וכי חימא דהני מילי בשיריים דיוה"כ דגלי קרא וכלה מכפר לא משמע הכי כדפרישית ש מדלא קאמר מחלוקת בשיריים של יוה"כ אלא מפליג בין פנימים לחילונים ובשום מקום לא מלינו שמחלק בפנימים ועוד קשה הא דקאמר לעיל סד"ח הני מילי עבודה דמעכבא כפרה כו' הא על כרחין שיריים לרבי יהודה מעכבי כפרה ונראה דהך סוגיא אחא כריב"ל דאמר משמעות דורשין איכא בינייהו 6 ולית ליה לר׳ יהודה שיריים מעכבין ור׳ יוחנן דאית ליה לר׳ יהודה שיריים מעכבי אינטריך וכן יעשה לסמיכה לבד: אמר רב נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא לרבי יהודה. כאכיי ס"ל דלר׳ ירמיה לעיל לא מיתוקמא כר׳ יהודה דר׳ יהודה דריש כן יעשה לסמיכה ושיריים והך ברייתא מוקמא ליה למתן ארגע: לא נצרכה אלא לאת בדם ובשבילה. פי' בקונטרס דלא כתיב בדם בפר העלם אלא בפר כהן משיח כתיב וילפינן מיניה פר יוה"כ דאיתהש בהאי